

[A. C. Normann.]

sig om alle dem, der på grund af alder eller sygdom går over på pension, både folkepensionister, tjenestemænd og andre, samt dem, der af samme årsager opgiver deres erhvervsvirksomhed. De rammes i det første år med nedsat indtægt meget hårdt af skatten, der jo beregnes af det foregående års større indtægt.

Var det ikke en tanke, den højtærede finansminister kunne tage under overvejelse i den kommende tid at ansætte disse mennesker i skat i forhold til deres nye og lavere indkomstniveau. Vi er mange, der i det mindste ville være stærkt interesserede i en nærmere bedømmelse af et sådant forslags økonomiske virkninger.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om skattefradragsretten, som de konservative og venstre er så ivrige efter at vække opmærksomhed om. Jeg forstår egentlig ikke rigtig, hvad hensigten er med at aktualisere det spørgsmål ved enhver lejlighed. Min personlige fornemmelse er den, at der ikke er nogen visdom i at piske lidenskaberne op omkring spørgsmålet, simpelt hen fordi det for mig at se er særdeles velegnet for en demagogisk modagitation, uden at jeg dermed vil sige, at ethvert modargument er demagogisk.

Først foreslog venstre fradragsrettens totale bortfald. Det var, mens Neergaard var finansminister. Da havde partierne, deriblandt socialdemokratiet, besindighed nok til at gå imod venstres forslag. I fyrerne rejste imidlertid socialdemokratiet kravet om at komme af med fradragsretten, men nu var også venstre imod. I 1953 foreslog socialdemokratiet forud for valget, at retten skulle bevares for alle under en vis indtægt, det var vist 6 000 kr., men bortfaldte for de større indtægter. I 1955 ændrede partiet og regeringen sit standpunkt derhen, at skatter, der var betalt til kommunen, skulle kunne fratrækkes, og venstres tidligere finansminister, Thorkil Kristensen, var imod fradragsrettens bevarelse.

Nu er socialdemokratiet, der altså før

mente, at kun de små indtægter skulle være fradragsberettigede, gået ind for, at kun de store indtægter skal være det, da de mindre og mellemstore indtægter skal underkastes proportional beskatning.

Og de konservative taler for omlægning til skatter, der ikke kan fratrækkes, nemlig omsætningsafgifter, mens den væsentlige part af de resterende direkte skatter skal udsættes for en proportionalitet, der for deres vedkommende gør fradragsretten temmelig illusorisk. Det er en mærkelig labyrint, denne sag hidtil har bevæget sig i. I lange tider hed det sig som en fastslået kendsgerning, at de største indtægter ikke kunne komme af med mere end 50 pct. i skat, så længe vi havde fradragsretten. Den opfattelse blev udryddet af den socialdemokratiske finansminister i 1955, da han i en redegørelse sagde, at de meget store indtægter kommer op i nærheden af 60 pct. og meget højere, hvis indtægterne er svingende. Har de pågældende deres penge anbragt i aktier, kan de formentlig, selv med en indtægt, der er ensartet fra år til år, komme af med 80-90 pct. i skat.

Nu kan man selvfølgelig altid diskutere, hvor højt store indtægter bør beskattes, og skal de direkte skatter stige nævneværdigt, tror jeg ikke, man kan bevare det nuværende loft for de høje indtægters vedkommende. Deri ligger også forklaringen på, at fradragsretten af mange, og efter min mening med rette, ses som en virkningsfuld barriere mod alt for høje skatter. De fleste regeringer vil kvie sig ved at lægge større skatter på mellemindtægterne, og dette ville jo under det nuværende system blive følgen af en almindelig skatteforhøjelse. Heri ligger også nok forklaringen på, at Danmark ligger lavt med skatter i sammenligning med andre lande. Vi er her på jævnhøjde med USA, der også i betydelig udstrækning har bevaret skattefradragsretten. Blandt andre lande, vi kan sammenligne os med, ligger, så vidt jeg ved, kun Belgien lavere. I Danmark betaler vi 28 pct. af bruttonationalindkomsten i skat. I Tyskland er tallet 39,